

cení premie jest její žalovatelnost. V §u 29 upravuje zákon jen další následek prodlení v zaplacení pozdější premie, vyhrazuje pojistiteli právo zrušiti pojišťovací smlouvu s okamžitou platností (výpověď bez lhůty), předpokládajíc, že pojištěnec přede dnem nebo po dni dospělosti, oznámiv mu následky prodlení placení a poskytnuv mu nejméně měsíční lhůtu písemně o placení upomene, pokud se týče písemně k placení vyzve a že při uplynutí dodatečné lhůty jest ještě pojištěnec v prodlení s placením premie. Tato povinnost pojistitele k upomínce (vyzvání k placení) a poskytnutí dodatečné lhůty jest stanovena zákonem ve prospěch pojištěnce a to jen jako předpoklad pro uplatnění práva pojistitelova k okamžitému rozvázání smlouvy pro prodlení v placení premií, nikoliv však jako předpokladu pro žalovatelnost nároku na zaplacení splatných premií. Příslušné ustanovení §u 29 poj. zák. není tedy v souvislosti se žalovatelností splatných premií a nemůže se na ně pojištěnec odvolávati, jde-li pouze o zažalování splatných premií. To platí i v projednávaném případě, ježto pojišťovací podmínky žalující pojišťovny (čl. 10 odstavec čtvrtý) shodují se úplně s ustanoveními §u 23, 28 a 29 poj. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje jen dovolací důvod dle § 503 čís. 4 c. ř. s. Vývody jeho nejsou způsobily vyvrátiti vystižné odůvodnění napadeného rozsudku, v němž odvolací soud ve shodě s obsahem pojišťovacích podmínek vyložil a případně ze zákona odůvodnil, že přes ustanovení § 10 odst. 4 pojist. podmínek žalovatelnost dlužné další pojišťovací premie nastává sama sebou již tím, že smluvená platební lhůta uplynula (§§ 904, 1334 obč. zák.) a že předpisy tohoto ustanovení o předchozí kvalifikované upomínce a o poskytnutí dodatečné lhůty jsou míněny a třeba zachovati jen pro ten případ, kdyby pojišťovna z platebního průtahu pojistníka vyvoditi zamýšlela důsledek odstoupení od smlouvy. Hledí-li dovolatel proti tomuto dle doslovu i zřejmého účelu cit. ustanovení jedině správnému názoru v dovolání znovu ještě obhájeti své opačné stanovisko, že upomínky a dodatné lhůty jest třeba za všech okolností, tedy i jen ku přivedení žalovatelnosti dospělé již premie bez ohledu, zda jde pojišťovně o odstoupení od smlouvy, činí tak bez úspěchu, neboť ve svých vývodech neuvádí nižádných podstatných důvodů, jež by svědčily pro správnost jeho názoru. Dovolává-li se žalovaný pro tento svůj názor jakousi obdobou čl. 356 obch. zák., jednajícího o dodatečné lhůtě, poráží se sám, neboť čl. 356 obch. zákona předpisuje poskytnutí dodatečné lhůty jako nutný předpoklad právě jen pro ten případ, když jedna strana zamýšlí od splnění smlouvy ustoupiti pro průtah obmeškale druhé strany.

Čís. 6017.

Ve směnečném řízení jest uložiti náhradu (dovolacích) útrat do 14 dnů, bylo-li tak výslovně navrženo.

(Rozh. ze dne 11. května 1926, Rv I 794/26.)

V řízení o směnečné žalobě nevyhověl Nejvyšší soud dovolání žalobcovu a uložil mu, aby nahradil žalovanému útraty dovolacího řízení do 14 dnů (nikoliv do tří dnů, § 555 čís. 1 c. ř. s.), ježto žalovaný výslovně tak navrhl.

Čís. 6018.

Syndikátní ručení.

Pouhé upozornění ministerstva na rozhodování nejvyššího soudu nelze pokládati za služební předpis, jehož porušení by odůvodňovalo syndikátní nárok.

Neuvědomění okresní nemocenské pokladny o dražebním roku ohledně živnostenské provozovny (§ 172 čís. 1 ex. ř.) nezakládá syndikátního nároku.

Nález kárného soudu není závazným (§ 268 c. ř. s.) pro rozhodnutí syndikátního sporu.

(Rozh. ze dne 11. května 1926, Co I 1/26.)

Žalující okresní nemocenská pokladna domáhala se na okresním soudci Emilu N-ovi a na Československém eráru na základě syndikátního ručení zaplacení 5.875 Kč, jež jí dluhovala na příspěvcích majitelka exekučně prodané nemovitosti, a odůvodňovala žalobní nárok tím, že nebyla vyrozuměna žalovaným okresním soudcem jako exekučním komisařem o dražebním roku, čímž se stalo, že nedošla zaplacení z nejvyššího podání. Procesní soud první stolice (vrchní zemský soud v Praze) žalobu zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.

Důvody:

Nezbytným předpokladem nároku na náhradu škody vzniklé tím, že soudce porušil, konaje svůj úřad, právo poškozené strany, jest podle §§ 1 a 2 zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák., by soudce porušil své úřední povinnosti. Žalobkyně pokládá za porušení úřední povinnosti, že spolužalovaný okresní soudce Emil N. jako exekuční komisař ji osobně neuvědomil o dražebním roku, položeném na den 18. ledna 1924 v exekuční věci proti Anežce K-ové, ač šlo o dražbu cihelny, tedy živnostenského, nemocenskému pojištění podléhajícího podniku, a míní, že byl tím porušen velicí předpis §u 172 čís. 1 ex. ř., jakož i nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 19. srpna 1898, čís. 27 věst. Onen předpis nařizuje zcela všeobecně, by byla dražební vyhláška doručena veřejným orgánům povolaným, by předpisovaly a vybíraly daně, přírážky a jiné veřejné dávky, jež jest platiti z nemovitosti, ale neustanovuje výslovně, že a kdy mají býti o dražebním roku uvědoměny zvláštním doručením i okresní nemocenské pokladny. Jest teprve věcí právního výkladu, zda jest podle něho i jim doručovati vyhlášku a ve kterých případech. Že tento výklad není snadným a výsledek odpovídající nynější praxi není nepochybným, dokazují četná roz-